

Biblická čtení:

Ezechiel 17, 22-24 Toto praví Panovník Hospodin: „Já vezmu ratolest z vrcholku vysokého cedru a zasadím ji, z vršku jeho koruny utrhnu snítku a zasadím na vysoko čnicí hoře. Zasadím ji na vyvýšené hoře izraelské a vyžene větve, ponese plody a stane se nádherným cedrem. Pod ním bude bydlet všechno ptactvo, všechno, co má křídla, bude bydlet ve stínu jeho větvoví. Všechny stromy pole poznají, že já Hospodin jsem ponížil strom vysoký a povýšil strom nízký; nechal jsem uschnout strom zelený a dal vypučet stromu suchému. Já Hospodin jsem promluvil a také to učiním.“

2. Korintským 5, 6-10.14-17 Jsme tedy stále plni důvěry, neboť víme, že pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána – žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme. V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána. Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili, ať už odcházíme domů nebo zůstáváme v cizině. Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé. Vždyť nás má ve své moci láska Kristova – nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal. A tak od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme. Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!

Marek 4, 26-34 Ježíš řekl: „S královstvím Božím je to tak, jako když člověk vhodí semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu. A když úroda dozraje, hned hospodář pošle srp, protože nastala žeň.“ Také řekl: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím je znázorníme? Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší než všechna semena na zemi; ale když je zaseto, vzejde, přerůstá všechny byliny a vyhání tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejích stínu.“ V mnoha takových podobenstvích mluvil jim slovo tak, jak mohli slyšet. Bez podobenství k nim nemluvil, ale v soukromí svým učedníkům všechno vykládal.

Proces zrání

Dnešní neděli se zamýšlíme nad úryvkem z evangelia Marka ze čtvrté kapitoly, verš 26-34. Pán Ježíš zde mluví o Božím království. Pochopit Boží království je složité. Ježíš k tomu používá různé příměří a podobenství, jež by mohli přiblížit, co se Božímu království podobá. Máme tu dvě podobenství. Obě dvě mluví o setbě semena, jeho vzrůstu a výnosu. Každým z nich chce možná vystihnout trochu jinou skutečnost týkající se Božího království.

V prvním podobenství Ježíš říká, že Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno. Ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Evangelista říká, že země sama od sebe přináší plody. Nejprve stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Zaseté zrno roste dál bez lidského přičinění podle zákonů, které do něho vložil Stvořitel. Pomalu zraje až ke žnám. Podobně tomu bude s Božím královstvím. Vyvíjí se vlastní vnitřní silou a postupně dorůstá. Můžeme si na tomto textu uvědomit, jak zemědělec trpělivě čeká od zasetí až do žní. Nemůže urychlit dobu růstu, ale musí zůstat trpělivý. Jak často právě trpělivost schází. Chybí trpělivost s chybujícími lidmi, není dost trpělivosti pro staré lidi nebo slyšíme kolem nárek netrpělivých, kteří musí snášet svou nemoc nebo

osamocenost. Ano, chtěli bychom všechno hned. Nebaví nás čekat. Věřím, že jsme to zažili, zažíváme všichni. Ale právě v Božím království má i čekání své důležité místo.

Jenom si vzpomeňme na situaci, kdy jsme tlačili na pilu, chtěli proces urychlit, ale nešlo to. A pak v závěru jsme byli vděční, že to bylo vše načasované jinak. Protože jsme si uvědomili, kolik důležitých momentů a uvědomění mělo ještě mezitím přijít, aby to bylo to tzv. boží načasování. Vnímám, že je úlevné si znovu připomínat, že vše má svůj čas, vývoj, zrání a také svůj důvod. Kolikrát nás situace i učí, že máme být trpěliví k sobě navzájem, že někomu některé věci mohou dojít později a je to v pořádku. Že zrovna my bychom to chtěli teď, nehraje žádnou roli. A tak se zase krásně vracíme k důvěře a trpělivosti. Mám ráda jedno moudré úsloví: Netlač řeku, teče sama. Určitě ho znáte. Jen si vezměme, co tady v Michli, kdy se buduje a utváří se nové prostory, co to musí stát trpělivosti a důvěry. A především vytrvalosti. Jeden by si už kolikrát řekl, tak na tohle bych už neměl nervy. Mně to ještě připomnělo vtipnou situaci, jak mě to učí trpělivosti v církvi. Člověk přiklusá s tou svojí představou a reakce je přinejmenším nulová, někdy odmítavá, hned ho to vyškolí a trpělivě se zase uklidní, že je to jinak.

Druhé podobenství je o hořčičném zrnku. I když se zdá v dnešním světě Boží království jako ono hořčičné zrnko, není tomu tak. Nezůstane bezvýznamným a nepatrným. Přestože se zdá, že hlas církve zaniká ve světě reklam a nánosů informací, kterými jsme každý den zahlceni. Víra tu měla, má a vždy bude mít své důležité a nezastupitelné postavení. Náš úkol, ale všech nás věřících, ne jenom duchovních je víru kolem sebe šířit, ukazovat ji svým životem a postoji. Měla jsem rozhovor na tohle téma a vnímali jsme společně, že lidé se začnou opět navracet k víře, ke kořenům, ke společenství. Protože život je opět trpělivě vrací k základním a zásadním hodnotám. Pro nás úkol a výzvu vnímám to, se nebát měnit naše formy předávání víry, chodit k lidem trpělivě, i kdyby k jednomu. A to je i pro nás jako církev přirozený vývoj a růst.

Někdy nejsou změny a růst zpočátku patrné a zůstávají skryté, dokud není proces dokončen. Ať nám Pán pomáhá být trpěliví a důvěřiví v procesu změny a proměny, který se často odehrává na skrytých, neviditelných místech.